

wisko KCZZ, wystąpiło z odpowiednim wnioskiem do Ministerstwa Komunikacji, które w piśmie swym z dnia 9. 6. 48 r. Nr III. 1—3 2/19/48 uznało w zupełności słusność wniosku Prezydium Rady Ministrów o rozszerzenie uprawnień do ulg przejazdowych na P. K. P. na wszystkich pracowników państwowych bez względu na paragraf budżetu państwowego, z którego są opłacani.

Dnia 13 grudnia 1948 r. Prezydium Rady Ministrów wydało okólnik w tej sprawie treści następującej:

„Poczynając od dnia 1 stycznia 1949 r. prawo do ulg przy przejazdach kolejami państwowymi na P. K. P., przysługujące dotychczas wyłącznie pracownikom państwowym opłacanym z kredytów osobowych, przysługiwać będzie również pracownikom państwowym opłacanym z kredytów rzeczowych oraz ich żonom i dzieciom do lat 14. Prawo to przysługiwać będzie tylko pracownikom państwowym (ich żonom i dzieciom do lat 14) opłacanym z kredytów rzeczowych, którzy zajmują stanowiska służbowe przewidziane w tabelach stanowisk, a mianowicie w załączniku do rozporządzenia Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 27 grudnia 1944 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 90) z późniejszymi zmianami, w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1935 roku o zaliczeniu poszczególnych grup funkcjonariuszów niższych i ustaleniu ich tytułów (Dz.

U. R. P. Nr 56, poz. 360), w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1948 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. o zasadach zaszerogowania funkcjonariuszów państwowych do grup uposażenia i automatycznego przechodzenia nauczycieli do wyższych grup uposażenia, o dodatkach lokalnych, funkcyjnych i służbowych oraz o umundurowaniu niższych funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 321) oraz w innych rozporządzeniach Rady Ministrów wymieniających stanowiska służbowe w urzędach i instytucjach państwowych.

W związku z powyższym w instrukcji o zaopatrywaniu pracowników państwowych i ich żon w legitymacje urzędowe oraz o stosowaniu ulg taryfowych przy przejazdach koleją (okólnik z dnia 10 maja 1947 r. Nr 25, O—III—29/2) wprowadzić należy następujące zmiany:

1. w Par. 4 „Ulg przy przejazdach kolejami państwowymi” skreśla się na stronie 7 pkt. Ib;
2. w Par. 4 pkt. C 2 na stronie 9 skreśla się w końcu zdania litery „i b”).

Wymienione zmiany wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1949 r.”.

O ulgach kolejowych dla emerytowanych pracowników samorządowych i dla żon pracowników emerytalnych decyzja dotychczas nie zapadła.

Rozszerzenie listy osób uprawnionych do pobierania rent inwalidzkich

Dekretem z dnia 25 października 48 r. o zmianie ustawy z dnia 17. 3. 32 r. o zaopatrzeniu inwalidów (Dz. U. R. P. Nr 50 z dnia 30. 10. 48 r., poz. 387) wciągnięci zostali w zakres osób uprawnionych do zaopatrzenia ze Skarbu Państwa (renty wojenne) inwalidzi wojenni i wojskowi oraz osoby po poległych, zmarłych i zaginionych w związku ze służbą wojskową i po zmarłych inwalidach wojennych z następujących armii:

Z armii niemieckiej w czasie wojny od 1. 9. 39 r. do 9. 5. 45 r. — o ile posiadają stałe zaświadczenie na podstawie przepisów o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego wrogich elementów albo prawomocne postanowienie sądu grodzkiego, orzekające rehabilitację w pełnym rozmiarze albo postanowienie prokuratora stwierdzające, że czyn nie podlega ściąganiu a odnośnie Ziemi Odzyskanych (autochtoni), jeżeli w okresie wojny byli stałymi mieszkańcami Ziemi Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska i uzyskali obywatelstwo polskie,

z armii niemieckiej wojny 1914/18 r., jeżeli w czasie wojny 1939/45 r. byli stałymi mieszkańcami Ziemi Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska i mieli przyznane prawo do zaopatrzenia inwalid, przez władze niemieckie oraz uzyskali obywatelstwo polskie;

z armii obcych w czasie wojny po 1. 8. 1914 r. repatriowani na teren Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli mieli przyznane zaopatrzenie inwalidzkie w państwie, którego byli obywatelami lub warunki do jego uzyskania z tytułu zaistniałego po 31. 8. 1939 r.;

z wojska niemieckiego w czasie pokoju po 27.

12. 1918 r., jeżeli w czasie wojny 1939/45 r. byli stałymi mieszkańcami Ziemi Odzyskanych lub b. Wolnego Miasta Gdańska i mieli przyznane prawo do zaopatrzenia inwalidzkiego przez władze niemieckie oraz uzyskali obywatelstwo polskie;

z wojska innych państw obcych w czasie wojny po 11. 11. 1918 r., o ile mieli przyznane prawo do zaopatrzenia inwalidzkiego lub warunki do jego uzyskania i zostali repatriowani na teren Rzeczypospolitej Polskiej.

Poza tym przywraca dekret z 25. 10. 48 r. prawo do zaopatrzenia pozostałym po inwalidach, którzy w chwili śmierci nie otrzymywali zaopatrzenia pieniężnego z powodu jego zawieszenia na podst. art. 71 ust. z 17. 3. 32 r. w brzmieniu rozporz. z 28. 10. 33 r. i późniejszych zarządzeń oraz przyznaje prawo do zaopatrzenia inwalidzkiego na podstawie ustawy z dnia 17. 3. 32 r. o zaopatrzeniu inwalid, — do czasu uregulowania uprawnień osobną ustawą — również żołnierzom i funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa Publicznego, do których zalicza się także Milicję Obywatelską, członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej i Straż Więzienną oraz osobom po nich pozostałym

Za pozostałych uważa się:

a) wdowę, a w przypadku, gdy poległy, zmarły lub zaginiony nie pozostawił wdowy — osobę, z którą ostatnio pozostawał w faktycznej wspólnocie małżeńskiej w ciągu co najmniej jednego roku, jeżeli ze związku tego urodziło się dziecko; lub w ciągu trzech lat, — jeżeli związek był bezdzietny,